

ГОСТОПРИЕМСТВО.

Когато дохождаше недългия ден, за насъ тримата приятели настъпваше истински празникъ. Рано сутринта, още преди изгръбъ, ние напълняхме раницата съ храна и потегляхме на дълга разходка. Северна България, гдето е нашиятъ градъ, не може да се похвали съ планини, затова пъкъ обширни сж полетата ѝ съ своитѣ разкошни ливади, градини, ниви и гиздави горички.

И въ единъ такъвъ денъ ние нагазихме изъ полетата — преизпълнени съ радостъ и бодростъ. Предъ насъ се простираха безкрайни килими отъ сочни зелени треви, а изъ чистия свѣтълъ въздухъ безспирно се разливаше упоителна миризма на сѣно, равнецъ и мащерка.

Ние вървимъ и пѣмъ. Гла-советѣ ни се носятъ изъ въздуха като звуци отъ малки звънчета, а крачкитѣ ни, силни

и бодри, ни водятъ безъ да знаемъ накжде.

Тукъ се спремъ да ядемъ, тамъ подгонимъ бърза невеселулка, оттатъкъ полежимъ подъ нѣкоя сѣнчица. Но неочаквано подъ склона на нѣкоя могила ни спира нѣщо прекрасно. Ние нагазваме въ малко пространство пълно съ туку що поникнали гжби. Тогава се хвърляме върху тѣхъ съ неопикуема радостъ. Ние бързо започваме да си пълнимъ кърпичкитѣ, за да зарадваме вечерта родителитѣ си.

— Чудно поле! Каквото дирешъ въ него, това и ще намѣришъ, — извикахъ азъ, когато нагазихъ въ поляна пълна съ ягоди. Полскитѣ ягоди сж дребни, но упояватъ съ своя чудесенъ мирисъ. Тия хубави нѣща, които срѣщаме въ пжтя си, ни караха да лудуваме отъ радостъ. Подобно на